

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 6. De Clericis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

V. Quintum dogma est, geminas notas Ecclesie, quod sit una, sancta, Catholica, Apostolica. Has quoque Symbolum Constantinopolitanum enumerat, quia re ad has revocari possunt. Bellarminus tamen l. 4. c. 4. & claritatis gratia quindecim assignat, videlicet 1. Catholice & Christianorum nomen. 2. Antiquitatem. 3. Duram nem diuturnam & interruptam. 4. Multitudinem & unitatem credentium. 5. Successionem Episcoporum in Romana Ecclesia. 6. Conspirationem in doctrina cum Ecclesia antiqua. 7. Unionem membrorum inter se, & consensum. 8. Sanctitatem doctrinae. 9. Efficaciam doctrinae convertentis animas. 10. Sanctitatem Auditorum. 11. Gloriam miraculorum. 12. Lumen Propheticum. 13. Successionem Adversariorum. 14. Infelicem exitum eorum, qui eam oppugnaverunt. 15. Felicitatem temporalem eorum, qui eam defenderunt. Huic dogmati se opposuerunt heretici duas tantum notas admittentes, nempe praedictam sinceram Evangelii, & sincerum usum Sacramentorum. Calvinus, Brentius, Confessio Augustana, & alii, quibus Lutherus etiam legitimam electionem Ministrorum, & electionem publicam in vernacula lingua, & Catechismum, & Sterium Crucis, id est, tribulationes intus & foris, ad salutem esse; cum Christus, qui est Sponsus Ecclesie, adulter, atque adeo nullos pro Filiis suis agnoscat, nisi Sponsa sua natos; unde rectè S. Cyprianus in lib. de Unitate ait: *Non habet DEVM Patrem, qui Ecclesiam non habet matrem.* Et ut S. Augustinus lib. de unit. Eccl. c. 19. ait: *ipsam salutem ac vitam aeternam nemo pervenit, nisi per caput Christum; habere autem caput Christum non potest, nisi qui in eius corpore fuerit, quod est Ecclesia.* Huic dogmati omnes hodie se Haeretici opponunt, sed illi maxime quemvis in sua fide salvari posse contendunt.

§. VI.

De Clericis.

I. Sub Clericorum nomine intelliguntur homines, qui quasi Domini fors & haereditas sunt.

consecrati; procurandæ religionis ac rerum sacrarum providentiam ac sollicitudinem, DEO ipso jubente, susceperunt; de quibus sequentia dogmata Fides Catholica proponit.

II. Primum est, rectè & sapienter Clericorum ordinem à Laicis distinctum in Ecclesia introductum esse; sic enim & vetustissima praxis, & ratio corporis mystici varietatem membrorum & officiorum exigens suadet. Cui doctrinæ contraria est hæresis Lutheranorum, qui cum suo Antesignano Luthero, Christianorum Populum simplicem esse volunt, in quo nulla differentia Personarum, nullus Clericus, nullus Laicus, nullus Monachus esse debeat.

III. Secundum dogma est, Ordinationem (quæ nihil aliud est, quàm sacra Cæremonia, quâ Clerici certo ritu unguuntur, ac consecrantur) Ministrorum Ecclesiæ ad solos Episcopos pertinere. Sic enim passim Divinæ Scripturæ, Conciliorum decreta, veteres Patres, mos Populi DEI, & exempla Majorum testantur, ut fusè Bellarminus to. 1. contr. 5. l. 1. c. 3. ostendit. Huic dogmati se Lutherus ac Calvinus cum Asserulis opponunt contententes, ordinationem ejusmodi ad solos Pastores pertinere, ut illi nomine Populi manus imponant.

IV. Tertium dogma est, Vocationem seu Missionem (quæ nihil aliud est, quàm Jurisdictionis collatio, & actualis Pastoris constitutio) non ad Populam, sed ad Episcopos, & potissimum ad summum Pontificem pertinere; uti iterum tum ex S. Scriptura, tum ex Apostolica consuetudine probatur. Cui dogmati contraria iterum est Hæresis Lutheranorum & Calvinistarum docentium, ejusmodi vocationem ad solum Populum pertinere.

V. Quartum dogma est, etiam Jus electionis Jure Divino non competere Populo, sed si quid aliquando hac in re Populus potuit, id totum ex coariventione & concessione Pontificum habuisse. Fundamentum desumitur ex epistola S. Pauli ad Hebr. c. 5. ubi ait, Neminem sibi assumere debere honorem, nisi vocetur à DEO tanquam Aaron, qui à solo Moyse in Pontificem, absque Populi consensu electus est. Hinc dogmati Lutheranorum & Calvinistarum iterum Hæresis contraria est, qui etiam Electionis jus soli Populo concedunt. Item Joannis Wiclef, & Joannis Huls, qui contendunt

dunt solius DEI munus esse, Pastores eligere, eò quòd solius
& prædestinati Pastores esse possint.

VI. Quintum dogma est, septem Ordines Ecclesiæ
se, videlicet Presbyteros, Diaconos, Subdiaconos, Orationarios,
Lectores, Exorcistas, Acolythos, uti tum Concilia Florentinum
& Tridentinum serm. 23. cap. 2. tum Ecclesiæ ultionum
bat. Huic dogmati contraria est Calvini & Kemnitianorum
sis, qui tres duntaxat Ordines, Episcoporum (quos Pastores
stores vocant) Presbyterorum (quos seniores, vel Veteranos
nistros appellant) & Diaconorum admittunt.

VII. Sextum dogma est, Cælibatuum Ordinibus
rectè fuisse ex constitutione Apostolica annexum; sicut
tum ex S. Paulo ad Tit. c. 1. dicente, Episcopum debent esse
brium, continentem &c. esse; tum ex ipsa munus conferendi
colligitur; si enim Veteris Testamenti Sacerdotes esse
re, quo ministrabant in tabernaculo, debebant ab uxore
abstinere, Sacerdotes Novi Testamenti, qui semper ministrant,
strant, rectè dicuntur semper abstinere debere, ut patet
ter discurren Ven. Bedæ in c. 1. Luc. Huic dogmati
dicit inprimis hæresis Vigilantiæ docentis, nullum esse
debere Subdiaconum aut Diaconum, nisi prius uxorem
cat, eò quòd post Ordines sacros id facere amplius non
ceat; & nimis magno periculo se exponat, qui sine uxore
vit. Deinde eidem magis contradicit hæresis Wiclefiana, &
theri, Calvini, Bezae, & aliorum, qui contendunt, eorum
ordinationem uxores duci ab Ordinatis posse.

VIII. Septimum dogma est, rectè etiam ab
constitutum esse, ut bigamos ordinare non liceat;
tum ex Scriptura ad Tit. c. 1. dicente: *Diaconi sint*
uxoris viri: tum ex communi consensu SS. Patrum, & consuetudine
Ecclesiæ colligitur. Cui dogmati contraria est hæresis Lutheri &
Ecclesiæ consuetudine colligitur. Cui dogmati contraria est hæresis
dinationem admittentium, & dicentium, quòd reatum, vel
pturæ cit. solummodo fornicatio, aut adulterium præcedunt
sur, vel certè ne plures uxores simul accipiantur.

IX. Octavum dogma est, decimas saltem fructuum
natè, id est, quatenus aliquam partem fructuum
Sacerdotibus justè tam Divino, quàm Ecclesiasticè collat

solvi; sic enim jam olim lex antiqua (quæ in moralibus etiam
nunc observari debet) & Ecclesiastica quoque lex ordinavit.
Cui tamen dogmati se opponunt imprimis Wiclef, volens
decimas nullo jure deberi Sacerdotibus, sed puras esse eleē-
mosynas, ideoque malis Sacerdotibus omnino dandas non
esse. Deinde Fraticelli seu Pseudo-Apostoli, docentes, ne-
minem posse recipere decimas, nisi qui in paupertate more
Apostolorum viveret.

X. Nonum dogma est, non esse prohibitum Clericis, ut
certas possessiones habeant; alioqui enim frustra Concilia,
& Canones prohiberent bona Ecclesiastica abalienari. Unde
hæresis est Wiclefi putantis, non licere Clericis ejusmodi
possessiones habere.

XI. Decimum dogma est, Clericos in causis Ecclesia-
sticis Jure Divino exemptos esse, non tamen ab obligatione
legum civilium (si quidem Sacris Canonibus & officio Cle-
ricali non repugnent) quamvis etiam ob harum transgres-
sionem à Judice seculari puniri possint: bona verò ipsorum
tam Ecclesiastica, quàm secularia jure humano libera esse à
tributis Principum secularium (nisi alio titulo speciali ta-
ribus tributis obnoxia sint) quæ omnia tum ex Conciliis va-
riis, tum ex SS. Patrum testimoniis, tum ex Apostolorum ex-
emplo probat Bellarminus c. 28. Huic tamen dogmati con-
trarium docent Calvinus, Brentius & alii asserentes, Clericos
in omnibus, præterquam causis Ecclesiasticis, subiectos esse
debere Magistratui politico.

§. VII.

De Monachis.

I. Monachorum nomine hoc loco non tantum intelli-
guntur Monachi strictè accepti, qui soli vitæ contemplativæ
operam, ut Cassinenses, Carthusienses, & similes, sed
etiam alii Regulares & Religiosi, qui vel solam activam vi-
tam, vel simul etiam contemplativam profitentur, de quibus
sequuntur sequentia dogmata.

II. Primum dogma est, Monachatum non esse novum
dogma; cum, uti Bellarminus l. 2. c. 5. ostendit ex Cassia-
nensis collat. 18. cap. 5. & SS. Patribus, Cœnobitarum discipli-
na à